

[Pürschel.]

anstaltninger, der her er Tale om, at tage dem i Landets Tjeneste, ikke fordi vi elskede disse Foranstaltninger, ikke fordi vi beundrede dem, men fordi vi ansaa dem for nødvendige.

Det er denne Erkendelse, som vi nu hører den højtærede Finansminister give Udtryk for, blot er han endnu ikke naaet videre, end at han mener, at Krisen er rent forbigaaende. Hvis man anser Krisen for at være rent forbigaaende, har man naturligvis Ret til at anlægge den Betragtning; men hvor mange er der, der vover at paastaa, at den Krise, vi staa i, er af rent forbigaaende Karakter? Det er jo saaledes, at den Verden, der omgiver os, er langt ude over Toldvaabenet og har grebet til ganske andre og skrappe Midler, og det er det, der fylder mig med størst Betænkelse i hele denne Situation.

Den Modstand, der har været fra de forenede demokratiske Partiers Side mod enhver Beskyttelsespolitik her i Landet, har bevirket, at Danmark først er kommet ind paa den Vej — og det er jo kun svagt og vaklende, at Regeringen betræder Vejen — saa sent, at det, der i Virkeligheden skal overvejes i denne Situation, er det, som flere Talere allerede har strejft, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt en Beskyttelsespolitik som den, der er nødvendig, lader sig føre alene ved Hjælp af Told. Det kan der tvistes meget om. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ret, naar han siger, at saaledes som Situationen er i den Overproduktionskrise, hvori vi befinder os, vil Producenterne være villige til i meget høj Grad at bære Toldbyrden. Dette gør naturligvis — hvis det er rigtigt, og i det Omfang, hvori det er rigtigt —, at Tolden ikke kommer til at virke saa stærkt beskyttelsesmæssigt, som den ellers vilde komme til.

Deri ligger paa den anden Side ogsaa, at naar Frihandelskonservatismen her i Tinget uden mindste Tillempning og Tilpasning — noget, som man i øvrigt er saa begejstret for — stadig kører løs kritikløst med Toldens fordyrende Virkninger, er dette i den nuværende Situation ikke rigtigt. Men deri ligger ogsaa, at det vil være muligt i langt højere Grad end ellers at tage Indtægten gennem Tolden uden derved at lægge stærkt forøgede Byrder paa den danske Forbruger. Det er muligt, at det vil være nødvendigt at tage andre Midler i sin Tjeneste end Tolden, men disse bør efter min Opfattelse i saa Fald af fiskale Grunde,

og uden at man behøver at frygte, at det skader Forbrugernes Interesser, bygges ovenpaa Tolden.

Jeg er enig i den Opfattelse, som den højtærede Finansminister fremsatte, at det vil være nødvendigt for Europas Lande og i det hele for den hvide Mands Lande at søge at komme til en Afvikling af det nuværende System. Jeg opfatter, saaledes som jeg forstaaer, at Finansministeren gør det, den nuværende Tilstand som en økonomisk Krigstilstand, og jeg tror ogsaa, at man er kommet saa langt i Benyttelsen af de beskyttende Midler, at man snart vil staa overfor en Reaktion. Jeg vil dog her indskyde den Bemærkning, at dette, at man kan paavise en Række Tilfælde, hvor Misbruget af Beskyttelsen har givet Bagslag, for mig ingenlunde er noget Bevis for, at en fornuftig Brug ikke kan være et overordentlig klogt Skridt at gaa til.

Men jeg tror, man vil komme til en Fredsslutning en Gang, og jeg antager ikke, at det vil vare alt for længe, og det er min Overbevisning, at i den Afviklingsperiode, man vil komme ind i, vil man komme til at staa overfor det samme, som man kommer til at staa overfor, naar man slutter Fred efter de blodige Krige, at den faktiske Besiddelse af et Terræn vil faa en stor Indflydelse paa Fredsslutningen, overført paa det Omraade, vi her beskæftiger os med, at dette at have Markeder inde vil være en ganske overordentlig Værdi i det Øjeblik, man skal til at slutte Fred efter den økonomiske Krig, der nu raser i Verden.

Derfor er det, at det forekommer mig, at det danske Demokrati har et stort Ansvar. Det har ved sin Politik medvirket til, at det danske Samfund staaer mere begrænset i Retning af at indehave Markeder, end det kunde og burde have staaet, hvis man havde ført en Politik efter de Linier, som det konservative Folkeparti gennem en Aarrække har anbefalet.

Det forekommer mig, at der for den højtærede Finansminister og for den højtærede Udenrigsminister er al god Grund til at tage den Opfordring, der ligger i den ofte debatterede Paragraf, om til Overvejelse meget snart. Vi staaer utvivlsomt overfor at skulle forhandle med England, og der vil det efter min Mening være det ulykkeligste, der kunde ske, om man vilde følge den gamle Linie at sende Folk ud og give dem til Opgave at forhandle og at handle uden at give dem noget at handle med. Det er nødvendigt, at der skabes et Instrument, og jo før man gaar i Gang med at bygge